

Oprør vilde ikke i Kraft af denne Begrebsbestemmelse blive behandlere som politiske Forbrydere. Deri kan jeg slet ikke være enig med den højtærede Justitsminister. Jeg mener, at efter vort Forslag her vilde de utvivlsomt blive dømte af Nævninger. Der er jo ikke den fjerneste Tvivl om, at deres Bevæggrund var at søge i deres Opfattelse af Statens Tarv. Det kan kun være i den øjeblikkelige Kampens Hede, at man er i nogen Tvivl om det, men at Uve Lornsen, Beseler, Ols-hausen og alle Forberedere og Udførere af Oprøret handlede under en Opfattelse af Statens Tarv, er der ikke den fjerneste Tvivl om. Det var en eftervor Mening meget forkastelig Opfattelse, og den kostede meget Blod, men det var en Opfattelse af Statens Tarv. Naar den højtærede Minister som et Tilfælde, der ikke vilde falde ind under Begrebet, nævnte Oprør foraarsaget ikke af Hensyn til Statens Tarv, men paa Grund af kontant Pengebetaling, vil jeg hertil sige, at det er ikke nogen Svaghed ved Definitionen, at den vilde udelukke noget saadant. Det vil være fuldstændig berettiget at sætte en Begrebsbestemmelse, hvorved en saadan gemen Forbrydelse ikke bliver paadømt af Lægmandsdommere, men bliver paadømt af retskyndige Dommere alene, efter Straffeloven — ja, de paadømmes jo alle efter Straffeloven, det forstaar sig, men uden noget andet Blik paa Forbrydelsen end den juridiske Opfattelses. Det forekommer mig ganske naturligt, og det vilde ikke synes mig at være nogen Mangel, at en saadan, den gemeneste af alle Forbrydelser, var udelukket fra Nævningepaadømmelse. Det samme gælder, naar den højtærede Minister nævner Straffelovens § 73 om Udtalelser, gaaende ud paa at fremkalde fremmede Magters Indblanding. Det gælder akkurat det samme. Er det noget, som er fremgaaet af rent egoistiske, vindesyge Motiver, er det heller ikke uberettiget at lade Lovkrænkelsen paadømme som en gemen Forbrydelse lige med Rovmord og Indbrudstyveri. Naar den højtærede Justitsminister saa paa den anden Side nævnedes nogle Forseelser, som han mener vil falde ind, men ikke burde falde ind under Begrebet, ja, saa viser det sig ganske vist, at den højtærede Justitsminister har en noget anden Opfattelse end jeg af, hvad der burde falde ind derunder, for jeg tilstaar, det er min Mening, at vi gjorde Ret i at bestemme Begrebet politisk Forbrydelse saaledes, at ikke alene et Angreb paa Statens Bygning, men ogsaa et An-

greb paa Samfundsbygningen eller paa Samfundskorporationer med Samfundets Tarv for Øje skulle behandles som politiske Forbrydelser. Jeg tilstaar, at naar der f. Eks. foregaar en Arbejdsnedlæggelse og der i Anledning af denne Arbejdsnedlæggelse sker Lovovertrædelser, som ikke ere dikterede af de Bevæggrunde, som fremkaldte almindelige Forbrydelser som Tyveri og Røveri, men som ere dikterede af en Almeninteresse, saa finder jeg, det vil være rigtigt, at man vil tage dem ind under Begrebet politisk Lovovertrædelse. Hvis der ved en Havnestrejke afspærres af Politiet i det Øjemed, den højtærede Justitsminister nævnedes, og der af en Arbejderbefolkning bliver gjort Brud paa Afspærringen, ikke i egennyttig Interesse eller kort sagt ikke i et almindeligt forbrydersk Øjemed, men i en Samfundsinteresse — ja, saa er det en Lovovertrædelse, det er en Forbrydelse, den skal straffes, men den skal paakendes med et andet Blik end det rent juridiske. Det vil være rigtigt, om man i saadanne Spørgsmaal har Nævninger med til at se paa Sagen. Jeg tilstaar, det er min Opfattelse, og naar jeg altsaa har denne Opfattelse, ser jeg egentlig talt ikke, at den Mangel, den højtærede Minister her vilde paapege, findes ved Begrebsbestemmelsen. Men, som jeg allerede nævnedes, da jeg indledede i Lørdags: Under de store Vanskeligheder, som Bestemmelse af Begrebet frembyder, ere vi ikke fordringsfulde nok til at tro, at vi her have fundet en uangribelig Løsning. Det ere vi ikke, men de Angreb, der hidtil ere rettede mod den, forekomme mig dog ikke at være afvæbnende og egentlig talt heller ikke stærkt rammende. Ifald Sagen kommer til at gaa den Gang, at vi ikke blive enige om en Begrebsbestemmelse, og det altsaa bliver Domstolene, som skulle sige, hvad der er politisk Lovovertrædelse — en Vej, som vi naturligvis kunne følge, jeg tror, den er mindre tilfredsstillende, men følge den kan man — saa forestiller jeg mig for øvrigt, at i Tidens Løb netop de Tilfælde, som den højtærede Minister her nævnedes som Eksempler paa, hvad der ikke burde betragtes som politiske Lovovertrædelser, af Domstolene blive befundne at skulle gaa ind derunder. Jeg vilde anse det for det bedste, om vi kunde enes om en Begrebsbestemmelse; men kunne vi ikke det, kunne vi ogsaa gaa den Vej at overlade det til Domstolene. Men der vil jeg dog henstille, om den højtærede Minister ikke vil være enig med mig i, at naar vi skulle have Lovbestemmelser af den Art, han